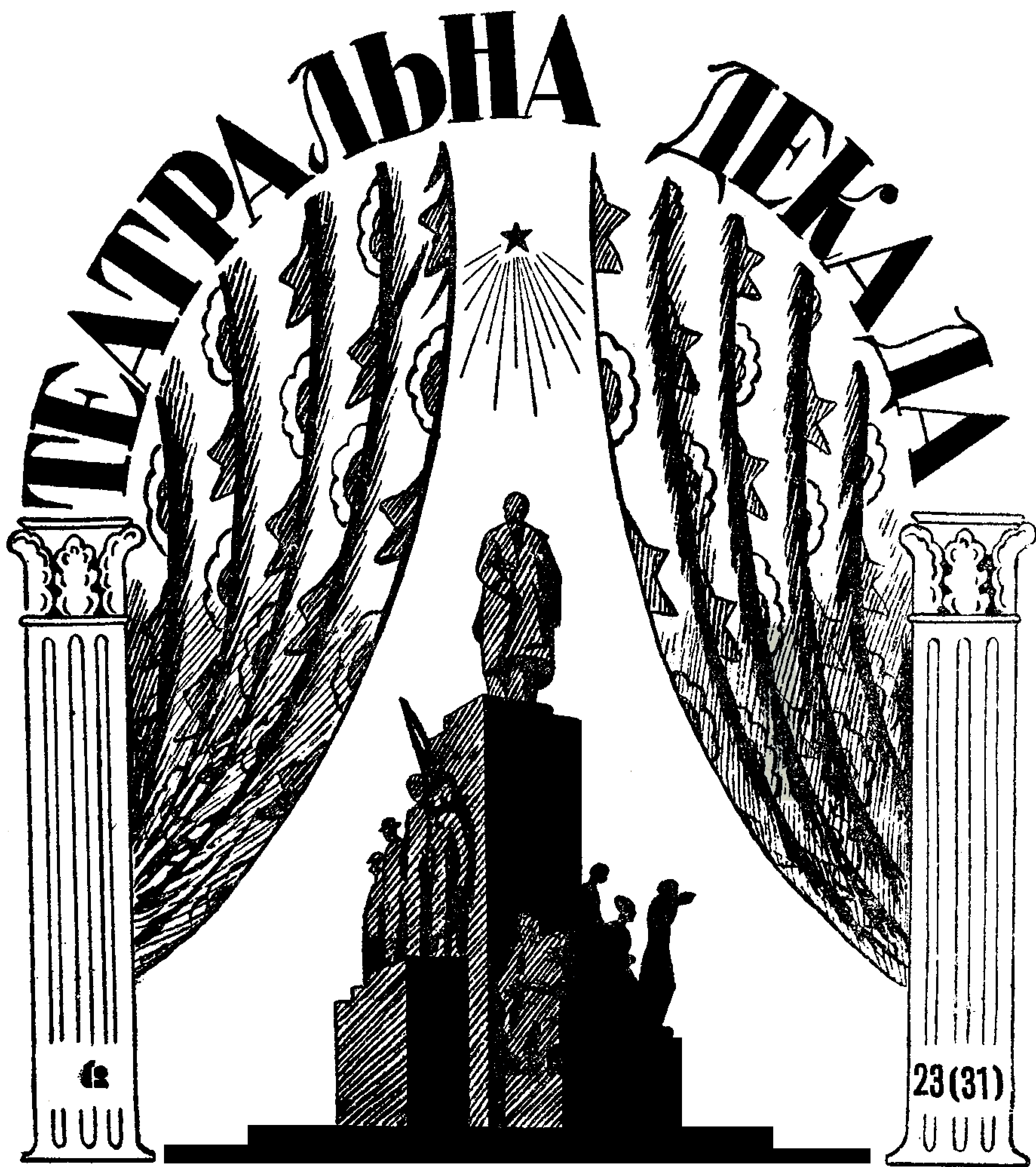

ХАРКІВСЬКА ФІЛІЯ

21—31 жовтня

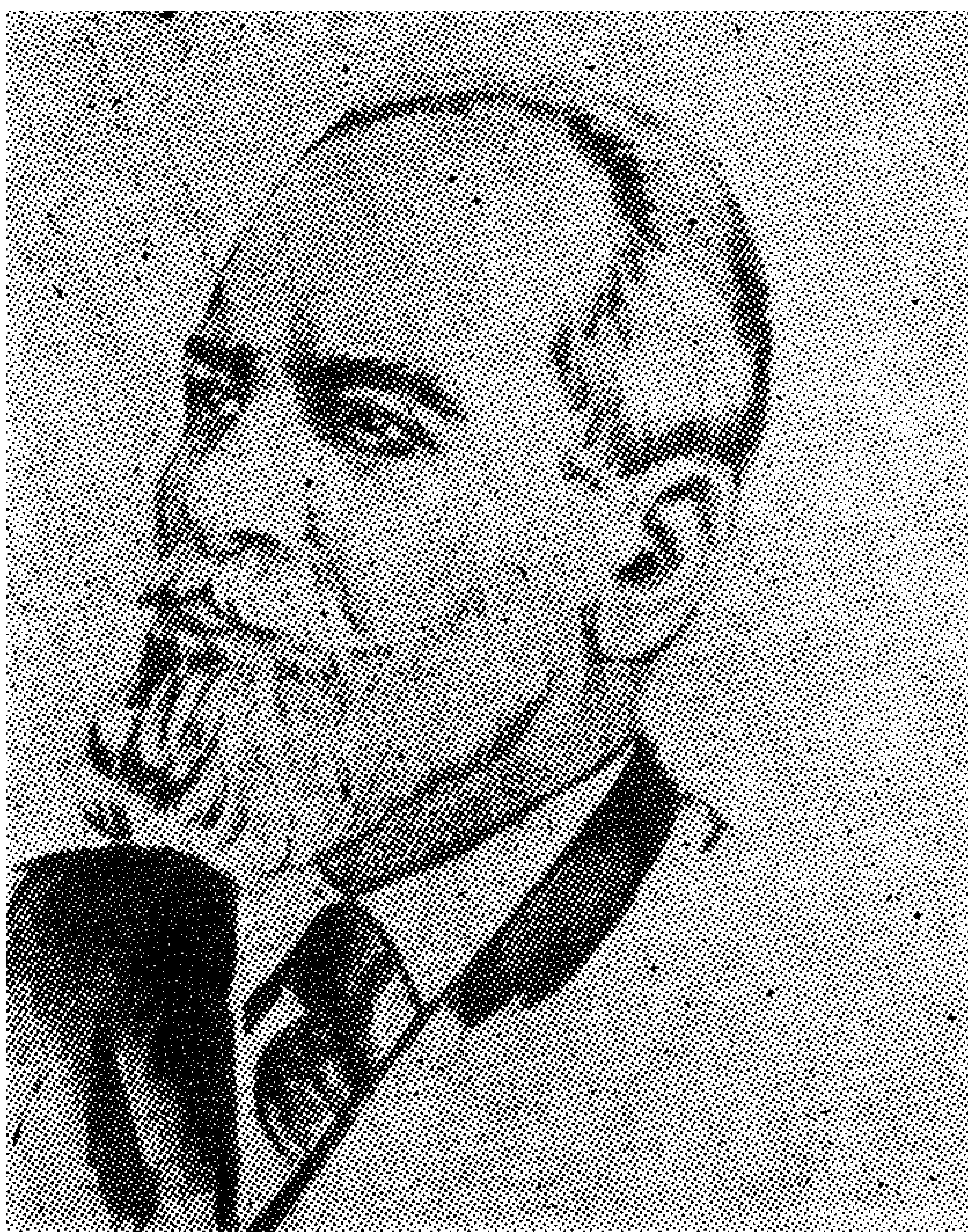
РЕПЕРТУАР ДЕКАДИ

(21 — 31 жовтня 1948 р.)

Число	День	Театр опери та балету ім. Лисенка	Драматичний український театр ім. Шевченка	Театр Музкомедії
21	четвер	РІГОЛЕТТО	МОЛОДА ГВАРДІЯ	НА НАШОМУ БЕРЕЗІ
22	п'ятниця	ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО	Вас ВИКЛИКАЄ ТАЙМИР!	НА НАШОМУ БЕРЕЗІ
23	субота	ДУБРОВСЬКИЙ	МОЛОДА ГВАРДІЯ	ЗОРІКА
24	неділя	ЕСМЕРАЛЬДА	МОЛОДА ГВАРДІЯ (ранок і вечір)	НА НАШОМУ БЕРЕЗІ (ранок і вечір)
25	понед.	ВИСТАВИ НЕМА	ВИСТАВИ НЕМА	ВИСТАВИ НЕМА
26	вівторок	ЕСМЕРАЛЬДА	Вас ВИКЛИКАЄ ТАЙМИР!	ПРИНЦЕСА ЦИРКУ
27	серела	ЧАРОДІЙКА	МОЛОДА ГВАРДІЯ	ЛЕТУЧА МИША
28	четвер	НАТАЛКА-ПОЛТАВКА	МОЛОДА ГВАРДІЯ	СІЛЬВА
29	п'ятниця	ВИСТАВИ НЕМА	Вас ВИКЛИКАЄ ТАЙМИР!	НА НАШОМУ БЕРЕЗІ
30	субота	ЕСМЕРАЛЬДА	ШЕЛЬМЕНКО-ДЕНЩИК	НА НАШОМУ БЕРЕЗІ
31	неділя	ЕСМЕРАЛЬДА (в)	Вас ВИКЛИКАЄ ТАЙМИР! (р) ГЕНЕРАЛ ВАТУТІН (в)	ЗОРІКА (ранок) ПРИНЦЕСА ЦИРКУ (в)

Костянтин Сергійович
Станіславський

Володимир Іванович
Немирович-Данченко

СЛАВА І ГОРДІСТЬ РАДЯНСЬКОГО МИСТЕЦТВА

27 жовтня 1898 року в Москві постановкою історичної п'єси „Царь Федор Иоаннович" О. К. Толстого почав свій творчий шлях театр, який носить тепер горду і почесну назву Московського Художнього Академічного театру Союзу РСР ім. М. Горького (МХАТ).

П'ятидесятирічна діяльність МХАТ по своєму значенню не має собі рівної не тільки в сучасному театрі світу, але й у всій історії світового сценічного мистецтва.

Створений двома видатними діячами російського театрального мистецтва К С. Станіславським і В. І. Немирович-Данченко МХАТ з перших же днів свого існування виявив себе як передовий, глибоко прогресивний театр, колектив якого присвятив своє мистецтво „небагатому класу населення" і ніс йому високі і благородні ідеї.

Спираючись на кращі реалістичні традиції російської національної сценічної культури, МХАТ зробив докорінний переворот в розвиткові російського театрального мистецтва. Могутній благотворний реалістичний метод МХАТ позначився на творчій діяльності всіх багатомовних театрів нашої країни і сприяв розквіту національного театрального мистецтва в союзних республіках.

Під його впливом перебувають і всі прогресивні театри за межами Радянського Союзу. МХАТ високо підняв міжнародний престиж радянської соціалістичної театральної культури й утвердив її незрівняну вищість над сучасним занепадницьким розтлінним буржуазним мистецтвом.

Перший період діяльності МХАТ, який вирішив його творчу долю, тісно зв'язаний з іменами великих російських письменників Чехова і Горького. Поставлені театром п'єси Чехова — „Чайка", „Дядя Ваня", „Три сестры", „Вишневый сад" правдиво і реалістично розкривали картину тодішньої російської дійсності, викликаючи у глядачів почуття глибокого незадоволення нею.

Вистави горьківських п'єс „Мещане", „Дети солнца", особливо „На дне" звучали як заклик до боротьби проти пригноблення народу і сваволі царського самодержавства.

Велика Жовтнева Соціалістична революція розкрила перед театром неосяжні горизонти. Ставлення більшовицької партії до Художнього театру яскраво виявилося в словах Леніна: „Якщо є театр, який ми повинні з минулого будь-що врятувати і зберегти — це, звичайно, МХАТ". Самих високих успіхів у боротьбі за утвердження реалістичного, народного мистецтва театр досягнув уже в радянській період його творчої діяльності. Колектив театру нарешті дістав змогу зустрітися з тим масовим народним глядачем, про якого мріяв з дня заснування МХАТ. Цей глядач поставив перед ним нові завдання, успішно розв'язати які театру допомогла радянська драматургія.

Створений театром спільно з драматургом Вс. Івановим спектакль „Бронепоїзд 14—69" був етапним на шляху соціалістичного реалізму, яким МХАТ пішов.

Особливо великих досягнень в роботі над втіленням образів радянської драматургії МХАТ домігся після історичної постанови ЦК ВКП(б) „Про репертуар драматичних театрів і заходи до його поліпшення".

Такі спектаклі як „Глубокая розведка" і „Офицер флота" А. Крона, „Победители" Б. Чирскова були удостоєні Сталінської премії.

МХАТ користується великою любов'ю всього радянського народу. Його провідних акторів добре знають і глибоко шанують в усій нашій країні.

За видатні заслуги в розвиткові радянського театрального мистецтва і величезну роль в розвиткові світової театральної культури МХАТ був двічі нагороджений урядом орденами Союзу РСР.

П'ятидесятиріччя МХАТ СРСР імені М. Горького — велике свято всієї радянської соціалістичної культури.

ДЕРЖАВНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР ОПЕРИ ТА БАЛЕТУ ім. М. В. ЛИСЕНКА

21 жовтня

Д. Верді.

РІГОЛЕТТО

Опера на 3 дії, 4 картини. Лібретто Піаве за драмою Віктора Гюго «Король забавляється».

Диригент — засл. артист УРСР **І. Штейнман.**

Постава **Г. Давидова.**

Хормейстер **Є. Маріківський**

Художник **Б. Коваленко.**

Танці в поставі **О. Галкіна.**

ПЕРША ДІЯ

Легковажний герцог Мантуанський, розмовляючи з придворними, оспівує непостійність в коханні. Він закохався в невідому дівчину, але водночас залицяється до дружини графа Чепрано. Придворний блазень Ріголетто, герцогський фаворит, глузує з Чепрано. Граф клянеться, що помститься йому. Ненавидять блазня за його гостре глузування і всі інші придворні. Старий вельможа Монтероне проклинає Ріголетто за те, що він образив честь його дочки брудним натяком. Це прокляття вражає блазня, бо видається йому поганою ознакою.

Глуха вулиця в передмісті, де живе дочка Ріголетто Джільда. Пізній вечір. До Ріголетто підходить бандит Спарафучіле і пропонує йому свої послуги, якщо йому треба буде розправитися з суперником. Ріголетто входить у свій дім, де його зустрічає Джільда. Він розпитує дочку, чи не бачив хто її. Джільда приховує від батька свою зустріч з якимсь молодим сеньором.

Непомітно в дім прокрадається герцог і, коли Ріголетто виходить, признається Джільді в коханні, видаючи себе за бідного студента. Джільда щаслива.

Біля дому Ріголетто збираються придворні герцога. Повертається додому і Ріголетто. Вельможі запевняють його, що вони прийшли сюди, щоб викрасти графиню Чепрано і пропонують йому допомогти їм. Ріголетто погоджується. Тоді змовники зав'язують йому очі і викрадають Джільду. Коли Ріголетто нарешті дізнається про це, він рве на собі волосся. «Ах, ось де старця прокляття»!—вигукує він у розпачі.

ДРУГА ДІЯ

Приймальня в герцогському палаці. Ріголетто шукає свою дочку. Він то погрожує, то благає придворних вернути йому Джільду.

З покоїв герцога вибігає Джільда і з плачем розповідає батькові про лихо, яке трапилося з нею.

ТРЕТЯ ДІЯ

Глухий прибережний закуток, де живе бандит Спарафучіле. Джільда признається батькові, що навіки покохала герцога. Тоді Ріголетто підводить Джільду до розколини в стіні будинку і дівчина бачить, як там герцог залицяється до Маддалени, сестри Спарафучіле. Ріголетто наказує Джільді негайно переодягнутися в чоловіче вбрання і потай виїхати до Веронни, куди незабаром приїде і він. Джільда виходить.

Ріголетто зустрічається з Спарафучіле і пропонує йому за певну суму грошей вбити незнайомця, який заночував в його домі. Бандит погоджується.

Маддалена, якій дуже сподобався молодий красень, благає брата не вбивати його. Спарафучіле дає згоду, якщо не пізніше півночі надійде до них хтось інший, якого він уб'є і труп його покаже Ріголеттто, щоб дістати від нього умовлені гроші за вбивство.

Починається страшна гроза і негода. Джільда, яка знову прийшла сюди, вже переодягнута в чоловічий одяг, підслуховує розмову Спарафучіле і його сестри. Щоб врятувати герцога, вона жертвує собою і стукає в двері, за якими з кинджалом в руці стоїть Спарафучіле.

З'являється Ріголетто. Спарафучіле передає йому в мішку труп «суперника» і одержує гроші.

Ріголетто, тріумфуючи, топче труп ногами. Раптом він чує голос герцога. З жахом розв'язує він мішок і бачить там убиту дочку.

«Так ось де старця прокляття»—знову викрикує він і падає на труп Джільди.

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Герцог Мантуанський—**Б. Бутков, Л. Лев'ятов, В. Совалов.** Ріголетто, придворний блазень герцога — **І. Бронзов,** нар. артист УРСР; **А. Магергут,** засл., арт. УРСР. Джільда, дочка Ріголетто—**С. Мостова,** лауреат Всесоюзного конкурсу майстрів естради; **М. Раїк.** Спарафучіле—**М. Державін, Ф. Курочкін.** Маддалена, його сестра—**Е. Лейтес, С. Носенко.** Джіованна—**А. Мейер, Є. Носенко.** Граф Монтероне—**П. Скоробагатько, Б. Малков.** Наближені герцога: Марулло—**Г. Коваль, М. Григор'єв.** Борса—**А. Нікітін, П. Калюжний.** Граф Чепрано—**І. Вільчур.** Графіня Чепрано—**Л. Колодуб, В. Павленко.** Паж — **Н. Лисова, Л. Колодуб, Є. Івіна.** Офіцер—**Б. Малков, П. Скоробагатько.**

Виставу веде **С. Романівська.**

Дія відбувається в Мантуї в XVI сторіччі.

---

22 жовтня

П. Чайковський.

ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО

Балет на 3 дії, 4 картини.

Диригент—**П. Баленко.**

Постава засл. арт. ГрузРСР **В. Литвиненка.**

Художнє оформлення **Д. Овчаренка.**

Асистенти постановника: **О. Галкін** і **П. Плавник.**

Пролог. Художник закінчує малювати портрет королівни Одетти. Королівна разом з подругами милується роботою художника.

Раптом лунає грім. Поміж дівчат з'являється лихий геній. Він перетворює королівну в лебідя.

Дія 1-а. Принц Зігфрід розважається з друзями. Несподівано приходить мати Зігфріда. Вона повідомляє сину, що завтра на честь його повноліття відбудеться придворний бал і на цьому балу він має обрати собі наречену. Принц неохоче кориться волі матері і просить її дозволити йому піти з друзями на полювання. Закінчивши вечір танцем з ліхтарями, молодь вирушає до лебединого озера.

Дія 2-а. Ніч. Вдалині лебедине озеро. На його березі руїни старого палацу. З'являються чудові лебеді. Зігфрід намірюється пустити стрілу в кращого з них, але зупиняється. Лебідь заговорила. Вона розповіла юному мисливцеві свою сумну історію. Чарами лихого генія Ротбарда вона та її подруги перетворені на лебедів і тільки з півночі до світанку вони можуть бути дівчатами. Якщо вона, Одетта, зустріне юнака, який поклянеться їй у вічному коханні, чари лихого генія розвіються.

Злий геній хоче розлучити Одетту з принцем і жене її до палацу. Принц шукає Одетту. Він бачить, що його друзі збираються стріляти в лебедів і розповідає їм сумну історію лебедів-дівчат.

Нарешті Зігфрід знаходить Одетту. Юнак клянеться, що буде вірно її любити довіку.

Наближається світанок, і дівчата-лебеді відпливають. Засмучений розлукою, принц повертається додому.

Дія 3-я. Картина 1-а. Зал у палаці принцеси. Під звуки фанфар виходять дівчата, серед яких Зігфрід має вибрати собі наречену. Але принц байдужий: його серцем заволоділа чарівна Одетта.

Нові звуки фанфар сповіщають про прихід злого генія, який обернувся в князя Ротбарда. Він привів свою дочку Оділлію, яка вражає принца своєю подібністю до Одетти. Зігфрід оголошує, що обирає за наречену Оділлію. Злий геній торжествує: присягу Зігфріда Одетті порушено. Зловтішно показує він на лебедів, які тривожно б'ються у вікна палацу...

Зігфрід поспішає до озера, щоб виправити свою провину.

Картина 2-а. Берег озера. Дівчата-лебеді журяться. Згасли їх надії на визволення.

Аж ось з'являється Зігфрід: передчасно радів злий геній, осліпивши юнака подібністю Оділлії до Одетти. Зігфрід залишається вірним своїй клятві, і ніщо вже не

може розлучити його з коханою. Даремно лякає злий геній закоханих грозою, громом і блискавкою, навіть вибухом власного палацу. Зігфрід вбиває злого генія. Любов перемогла злі чари. Сонячне проміння осяює закоханих Зігфріда та Одетту і звільнених від чар дівчат-лебедів, які радісно їх вітають.

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Одетта, королева лебедів — **Н. Виноградова, І. Герман.** Одділія, дочка лихого генія— **Н. Виноградова, І. Герман. О. Ширай.** Принц Зігфрід—**Я. Додін, В. Литвиненко,** засл. арт. ГрузРСР; **П. Плавник.** Лихий геній Ротбард — **О. Горохов, А. Кисенко.** Блазень—**Г. Водовозов, О. Галкін, С. Люлін.** Принцеса, мати Зігфріда—**М. Горпиненко, Г. Маслова, Є. Пориваєва.** Наставник принца —**І. Дергаус, Т. Агеєв.**

Па-де-труа виконують: **В. Бакланова, В. Баранова, Я. Додін, Л. Любімова, П. Плавник, Г. Хоменко.**

В танцях беруть участь солістки балету: М. Горпиненко, І. Ланцман, А. Пірадова, Д. Рожинська. В. Семінаренко; солісти балету: **Г. Водовозов, І. Дергаус, М. Ізотов, А. Кисенко, С. Люлін, Г. Моторний, П. Полканов, А. Саркісянс, І. Трахтенберг** та весь склад балету театру.

---

23 жовтня

Е. Направник.

ДУБРОВСЬКИЙ

Опера на 4 дії, 5 картин.

Диригент—засл. арт. РРФСР і нар. арт. БАРСР **П. Славинський.**

Постава засл. артиста УРСР **В. Будневича.**

Художник — **Д. Овчаренко.**

Хормейстер—**Є. Мариківський.**

Танці в поставі **О. Галкіна.**

1 картина. Збіднілий поміщик Андрій Гаврилович Дубровський зустрічає в своїй садибі Кистенівці сина Володимира. Він розповідає синові про свою сварку з багатим сусідом Троєкуровим. Самодур Троєкуров розпочав проти старого Дубровського судову справу, підкупив суддів. Він хоче привласнити маєток Дубровського.

Володимир пішов на могилу матері. До Кистенівки приїздить Троєкуров. Він повідомляє старого Дубровського, що Кистенівка за рішенням суду відтепер належить йому. Андрій Гаврилович жене його геть. Розгніваний Троєкуров від'їздить. Коли Володимир повертається, батько його вмирає.

2 картина. В день, коли ховали Андрія Гавриловича, до садиби приїздять судовий засідатель та довірений Троєкурова—Шабашкин. Вони оголошують рішення суду. Дворові з погрозами наступають на приїжджих. Володимир стримує своїх людей. Та от він чує в кімнаті свого батька п'яні голоси чиновників; Володимир вирішує помститися й підпалює садибу.

3 картина. Маша Троєкурова з покоївкою Танею та дівчатами збирає в лісі гриби. За кущами притаївся Володимир. Він чує, як Маша каже, що хоче зустрітися з розбійником Дубровським: «Я сказала б йому, що всією душею співчуваю йому. Для мене він не злочинець». Схвильований Дубровський не дозволяє своїм людям чіпати дівчат. Аж ось люди Дубровського тягнуть десь пійманого Дефоржа, вчителя-француза. Дефорж їде на службу до Троєкурова. Володимир забирає в нього документи й наказує йому їхати назад, а сам з документами Дефоржа поспішає до Троєкурова.

4 картина. В садибі Троєкурова. Дубровський, якого всі вважають за Дефоржа, виховує сина Троєкурова Сашу й навчає співу Машу. Троєкуров приводить князя Верейського, а коли той пішов, каже Маші, що князь просить її руки. Маша відмовляється вийти за князя. Та самодур Троєкуров невблаганний.

5 картина. Парк в маєтку Троєкурова. Святкують заручини Маші з Верейським. З'являється ісправник. Він вистежив Дубровського. Архип попереджує Дубровського про небезпеку, але Володимир хоче побачитися з Машею. Він признається їй у коханні. Маша дуже схвильована. Лунає свист. Це кличуть Володимира його люди. Та він не встигає втікти і, поранений насмерть, вмирає на руках у Маші, яка його кохає.

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Андрій Дубровський—**В. Будневич,** засл. артист УРСР; **Д. Діссар, Ф. Курочкин, П. Скоробагатько.** Володимир Дубровський — **Б. Бутков, Л. Лев'ятов, В. Совалов.** Маша — **К. Морозова, Н. Ісламова, Ю. Лозинська.** Таня — **Л. Колодуб, В. Павленко.** Єгоровна — **Е. Лейтес, А. Мейер, Є. Носенко.** Архип — **Д. Державин, Б. Малкєв.** Троєкуров—**І. Бронзов,** народний артист УРСР; **Д. Козинець, А. Магергут,** заслужений артист УРСР. Дефорж — **А. Нікітін, В. Хворост.** Шабашкин—**П. Калюжний, А. Нікітін, В. Хворост.** Гришка—**В. Хворост, А. Нікітін, П. Калюжний.** Антон—**І. Вільчур, М. Державін, Д. Скоробагатько.** Ісправник — **Г. Коваль, Д. Скоробагатько, І. Вільчур.** Верейський—**Н. Григор'єв, Г. Коваль.** Засідателі — **Г. Коваль, Д. Скоробагатько.** Дами — **Є. Носенко, Н. Коротких, С. Смулянська, Н. Лисова.**

Виставу веде **С. Петров.**

24, 26, 30, 31 жовтня

Цезар Пуні

ЕСМЕРАЛЬДА

Балет на 3 дії, 6 картин

Лібретто за романом **В. Гюго «Собор Паризької богоматері»**

Диригент — **П. Баленко.**

Постава головного балетмейстера, засл. арт. ГрузРСР **В. Литвиненка.**

Художник — **І. Назаров.**

Асистент балетмейстера-постановника **О. Галкін.**

Концертмейстер — **Я. Калігорський.**

Дія відбувається в Парижі в кінці XV сторіччя.

1-а картина. Паризький собор богоматері. Архідіакон Собора Клод Фролло закликає віруючих до покаяння і суворого аскетичного життя. Убогий горбань Квазімодо, дзвонар Собора і відданий слуга архідіакона, стежить за порядком у храмі. Окремою групою стоять представники Паризької аристократії. Серед них Флер де Ліс, наречена блискучого офіцера королівських стрільців Феба де Шатопер, та її мати, багата знатна вдова. Осторонь скромно стоїть поет П'єр Гренгуар.

Служба закінчена. Клод благословляє віруючих і в цю хвилину бачить вуличну танцюристку юну циганку Есмеральду, яка випадково забігла у храм. Вона давно подобається розпуснику Клоду, і руки «святого» панотця мимохіть простягаються до дівчини. Злякана Есмеральда рятується втечею.

2-а картина. На майдані близько Собора зібралися бродяги, цигани, жебраки та всякий інший бездомний люд Парижа, щоб розіграти веселу комедію обрання «папи блазнів». Обранцем може бути той, хто має найпотворніший вигляд. Перший претендент на цю «честь» Клопен Труйльфу, «король» бродяг. Але Квазімодо потворніший за нього, і на дзвонаря одягають блазенську мантію і корону.

Випадково сюди потрапляє завжди заміряний і неуважний бідний студент, поет Гренгуар. Бродяги і жебраки оточують чужу людину і вимагають викупу. Але кишені Гренгуара порожні, і йому загрожує смерть. За звичаєм врятувати його могла б тільки жінка, яка захотіла б одружитися з ним. Але серед натовпу такої не знаходиться, і на злощасного поета вже накинуто петлю... Раптом вбігає Есмеральда. Їй стає шкода поета, і вона погоджується назвати його своїм «чоловіком».

Приходить патруль на чолі з Фебом. Щоб прикрити відступ бродяг, циганки танцюють з солдатами. Феб залицяється до Есмеральди. Цю сцену перериває прихід його нареченої Флер де Ліс, яка в супроводі родичів іде з храму. Феб розповідає їй про свої успіхи у військових справах, і вона за це дарує йому свій шарф. Коли Флер де Ліс та її родичи виходять, Есмеральда поспішає до Феба, але натрапляє на Клода, який пильно стежить за нею. Клод наказує Квазімодо схопити Есмеральду і, вибравши слушний момент, горбань накидається на дівчину. Її врятовує Феб. Клод щезає. Квазімодо прив'язують до стовпа і нещадно б'ють.

Вдячна за порятунок Есмеральда стає привітнішою до Феба. Легковажний Феб

дарує їй за це шарф нареченої. Дівчина захоплена увагою красивого офіцера.

Змучений Квазімодо просить пити. Есмеральда, забувши вже про заподіяну їй образу, подає йому напитися і просить Феба відпустити його. В душі Квазімодо зароджується тепле почуття до доброї дівчини.

Картина закінчується веселою сценою навчання незграбного Гренгуара танцям, щоб він з своєю «дружиною» міг заробляти на хліб.

3-я картина. Бал в домі матері Флер де Ліс. Для розваги гостей сюди запросили потанцювати циганок, серед яких Есмеральда з Гренгуаром. Побачивши Феба, Есмеральда радісно кидається до нього, але той при нареченій робить вигляд ніби не знає її. Збентежена Есмеральда танцює сумний танок. Бажаючи нагадати Фебові про їх зустріч, вона показує подарований ним шарф. Флер де Ліс страшенно обурена, що її шарф опинився в руках вуличної танцюристки. Циганок і Есмеральду з Гренгуаром виганяють. Шокіровані скандалом гості розходяться. За ними щезає і викритий Феб. Мати і наречена в розпачі.

4-а картина. Кімната Есмеральди. Дівчина засмучена зрадою Феба, якого вона покохала. А тут ще надокучає невдаха Гренгуар, який ніяк не хоче зрозуміти, що її «шлюб» з ним був тільки для того, щоб врятувати його від смерті. Розгнівана Есмеральда виходить. За нею поспішає і Гренгуар.

Входить Клод і, не бачачи нікого, ховається в кімнаті. Через хвилину з'являється і Феб, який, добре напившись «з горя», прийшов сюди, щоб розважитися з Есмеральдою. Зраділа Есмеральда танцює з ним, але приходить Флер де Ліс і пред'являє свої права. «Делікатно» випровадивши наречену і Гренгуара, Феб починає палко обнімати Есмеральду. В цю мить архідіакон Клод Фролло ранить кинджалом Феба і, непомічений ніким, боягузливо зникає.

На крик пораненого вбігають люди. Есмеральду заарештовують, обвинувачуючи її у вбивстві офіцера. Лише Квазімодо, який все бачив, намагається її виправдати, але його ніхто не хоче слухати.

5-а картина. Клода мучать галюцінації. Він бачить картину страти Есмеральди і падає непритомний.

6-а картина. На майдані перед Собором йде веселий карнавал. Несподівано стає відомо, що зараз поведуть на страту Есмеральду, засуджену за замах на королівського офіцера. Юрба насторожується. Ось вже іде сумна процесія. Варта веде Есмеральду, знесилену морально і фізично. Клод в останній раз пробує домогтися її прихильності, але вона воліє краще вмерти, ніж його покохати.

Випадково погляд Есмеральди зустрічається з цікавим, але холодним і байдужим поглядом Феба, який вже видужав. Вона поривається до нього, але бездушний офіцер відштовхує її. Лише один захисник знайшовся у Есмеральди — це Квазімодо. Як дикий звір він кидається на Клода і вбиває його. Це з'являється сигналом для народу, який люто мстить за Есмеральду, що стоїть вже на палаючому вогнищі, закидаючи камінням її катів...

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

(Прізвища за алфавітом)

Есмеральда, молода циганка — **Н. Виноградова, І. Герман, О. Ширай.** Феб де Шатопер, офіцер королівських стрільців—**Я. Додін,** засл. арт. ГрузРСР **В. Литвиненко, П. Плавник.** Клод Фролло, архідіакон Собора Паризької богоматері—**А. Горохов, І. Трахтенберг.** Квазімодо, дзвонар Собора—**О. Люлін, А. Саркіс'янц.** П'єр Гренгуар, студент, поет—**О. Галкін, П. Плавник.** Флер де Ліс, наречена Феба — **Н. Виноградова, І. Герман, О. Ширай.** Мати Флер де Ліс, знатна і багата вдова—**Є. Пориваєва, В. Савченко.** Клопен Труйльфу, «король» бродяг—**М. Алейніков, Г. Водовозов, О. Галкін, К. Троїцький.**

В танцях беруть участь солісти: **В. Бакланова, В. Баранова, М. Горпиненко, Н. Ізотов, А. Кісенко, Л. Любімова, Г. Маслова, Л. Рожинська, В. Семінаренко, Г. Хоменко** та весь склад балету.

В оркестрі соло виконують: на скрипці—**І. Бруштейн, А. Міркін, Ф. Хоміцер;** на віолончелі — **Б. Ескін, Е. Хоміцер;** на арфі—**А. Гельрот.**

27 жовтня

П. Чайковський.

ЧАРОДІЙКА

Опера на 4 дії, 5 картин.

Диригент—засл. арт. УРСР **І. Штейнман.**

Постава засл. арт. УРСР **В. Будневича.**

Художник—**І. Назаров.**

Хормейстер—**Є. Мариківський.**

Балетмейстер — заслуж. арт. ГрузРСР **В. Литвиненко.**

Дія опери відбувається в XVI сторіччі.

Перша дія. На березі Оки проти Нижнього Новгорода стоїть заїжджий двір, що належить молодій жінці Настасьї, яку всі звуть «кумою». Нижегородці часто приходять сюди повеселитися. Та в народі ходить поголоска, ніби Настасья—чародійка. Щоб притягти її до суду за чаклунство, до неї от-от мають з'явитися сам намісник та лютий дяк Мамиров. Про це Настасью попереджує купець Балакін. Тимчасом до заїжджого двору підпливає на човні княжич Юрій. Настасья давно таємно кохає його. Аж ось разом з приставами та Мамировим з'являється і грізний намісник нижегородський князь Нікіта Курлятєв. Він починає допитувати Настасью, але захоплюється її красою. І коли Настасья частує князя вином, він дарує їй діамантовий перстень, а далі примушує Мамирова на догоду їй танцювати з скоморохами.

Друга дія. Картина перша—в теремі намісника. Княгині стало відомо про часті поїздки князя до «куми». Мамиров радить княгині позбавитися «відьми». Княгиня наказує Мамирову стежити за «кумою». Приходить княжич, розпитує княгиню, але та нічого не каже синові про своє горе. Мамиров присягається помститися князеві й Настасьї за те, що вони зневажили його. Приходить викликаний Мамировим чорнець Паїсій, дістає наказ стежити за заїжджим двором «куми». Приходить і князь. Образ «чародійки» не дає йому спокою. Княгиня дорікає йому за зраду. Розлютований князь поспішає до «куми».

Картина друга—в дворі намісника. Натовп переслідує княжу челядь, яка грабувала торгові ряди. Починається бійка, яку припиняє Юрій. Приходить княгиня й дорікає синові, що він втручається в батькові справи. Юрій питає, де батько. Мамиров і Паїсій відповідають йому, що князь поплив до «чародійки». Юрій зрозумів смуток матері й вирішує вбити Настасью.

Третя дія. Кімната Настасьї. Князь розповідає «кумі» про своє кохання, пробує обняти її. Настасья виривається й присягається швидше заподіяти собі смерть, ніж стати коханкою князя. Князь іде. «Куму» попереджають про небезпеку. Вона в тривозі. До кімнати тихо входить Юрій. Краса Настасьї захоплює його і він кидає кинджал.

Четверта дія. Печера в глухому лісі, де живе знахар Кудьма. Тут мають зустрітися Юрій та Настасья, щоб тікати з рідних країв. Юрія вигнав батько, прокляла мати. З'являється переодягнена княгиня. З нею Паїсій. Кудьма дає їй траву, яка згубить Настасью. До берега підпливає човен з «кумою» й людьми Юрія. Княгиня смиренно пропонує Настасьї води, до якої вона всипала отруту. Приходить Юрій, радо зустрічається з Настасьєю. Але Настасья раптом падає мертва. Торжествує княгиня. Вона наказує кинути тіло «куми» в річку. Юрій теж кидається в воду, але його затримують. Прибігає з своїми слугами князь, кидається до сина, вимагає, щоб той сказав йому, де сховано Настасью. Юрій кричить йому: «Ти наш кат, наш вбивця!». Розлютований князь вбиває його, а сам, тяжко вражений своїм злочином, божеволіє.

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Князь Микита Данилович Курлятєв, великокняжеський намісник у Нижньому— **І. Бронзов,** нар. арт. УРСР; **А. Магергут,** засл арт. УРСР; **Д. Козинець.** Княгиня Євпраксія Романівна, його дружина—**А. Левицька,** народн. арт. УРСР; **Е. Лейтес, Т. Барбітова.** Княжич Юрій, їх син—**З. Канзбург, В. Совалов.** Мамиров, старий дяк—**Д. Діссар, Б. Малков.** Неніла, сестра його, постельнича княгині — **О. Мейєр, Є. Носенко.** Іван Журан, княжеський лов-

22, 26, 29, 31 (ранок) жовтня

Лауреат Сталінської премії **К. Ісаєв** та **О. Галич.**

Переклад **Ір. Стешенко.**

Вас викликає Таймир!

Комедія на 3 дії

Постава режисера **М. Ошеровського.**

Художнє оформлення лауреата Сталінської премії **В. Греченка.**

Музика композитора **М. Каневського.**

Текст пісень **М. Аронса.**

Концертмейстер—**М. Константинівська.**

Постава здійснена під художнім керівництвом лауреата Сталінських премій, народного артиста СРСР **М. Крушельницького.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Дюжіков, приїжджий з Таймиру — **І. Костюченко.** Іван Іванович Кирпичніков, директор Старо-Кримської філармонії—**М. Покотило,** засл. арт. УРСР. Дідусь Бабурін — **Ф. Радчук,** лауреат Сталінської премії, народн. арт. УРСР; **Г. Сичук.** Дуня Бабуріна — **О. Валуєва, В. Власовська.** Андрій Миколайович Гришко — **Є. Бондаренко,** лауреат Сталінської премії. Люба Попова — **Г. Гончарова, О. Тимофієнко.** Мати Люби Попової — **І. Стешенко.** Єлизавета Михайлівна Кирпичнікова — **Н. Лихо.** Дежурна на тринадцятому поверсі — **П. Куманченко,** засл. арт. УРСР; **Р. Кіріна.** Людина в картатому пальто — **О. Свистунов, О. Подорожній.** Адміністратор готелю — **М. Савченко.** Людина з бородою — **Г. Снегірьов.** Узбек — **В. Бережний.** Моряк — **В. Бондаренко.** Міліціонер — **М. Микитенко.** Командировочні — **М. Кірін, С. Орлюк, Р. Рубанович, Г. Чорний, О. Онофриенко, А. Шутенко, Я. Лівшиць, Я. Браславський.**

Виставу веде **Р. Хмара.**

Дія відбувається в Москві в серпні 1947 року.

31 жовтня

Л. Дмитерко.

ГЕНЕРАЛ ВАТУТІН

Драматичний портрет на 4 дії, 6 картин.

Постава лауреата Сталінської премії нар. арт. УРСР **Л. Дубовика.**

Режисер **В. Воронов.**

Художнє оформлення лауреата Сталінської премії **В. Греченка.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Ватутін Микола Федорович, генерал армії, командуючий фронтом—**М. Крушельницький,** лауреат Сталінських премій нар. арт. СРСР. Сергеєв Іван Семенович, генерал-лейтенант, член військової ради фронту—**О. Сердюк,** лауреат Сталінських премій, нар. арт. УРСР та УзРСР. Касьянов Олександр Володимирович, генерал-лейтенант—**Г. Козаченко,** засл. арт. УРСР. Швиденко, генерал-лейтенант, командуючий армією—**Д. Антонович,** лауреат Сталінської премії, нар. арт. УРСР. Синявський, генерал-майор — **В. Стеценко.** Тимко Рогожин, капітан, ад'ютант Ватутіна—**М. Покотило,** засл. артист УРСР. Прохор Прокопчук, єфрейтор, ординарець Ватутіна—**Ф. Радчук,** лауреат Сталінської премії, народний артист УРСР. Галинка Шовкопряд, старший технік-лейтенант—**Р. Кіріна.** Срібний, майор адміністративної служби—**Ю. Тітов, М. Ошеровський.** Милозоров, полковник інтендантської служби—**М. Волошин.** Лікар, майор медичної служби—**Г. Снегірьов.** Скиба, майор—**О. Немзер.** Черних, гвардії капітан—**М. Кірін.** Артилеристи гвардійці: Несміян—**В. Мізіненко;** Делікатний—**М. Кононенко,** засл. артист УРСР; Харитонов—**В. Бондаренко.** Книш, молодий боєць—**В. Бережний.** Планічка, офіцер чехословацької бригади—**О. Свистунов.** Бжозек, офіцер війська польського—**В. Лавров.** Петров, гвардії майор—**А. Троян.** Другий ад'ютант Ватутіна, старший лейтенант—**М. Микитенко.**

Виставу веде **Д. Бабенко.**

30 жовтня

Квітка-Основ'яненко.

„ШЕЛЬМЕНКО-ДЕНЩИК"

Комедія на 4 дії, 5 картин.

Постава заслужен. арт. УРСР **М. Покотила.**

Художнє оформлення лауреата Сталінської премії **В. Греченка.**

Концертмейстери—**Е. Пліщенко, М. Константинівська.**

Музика засл. арт. УРСР **Б. Крижанівського.**

Танці в поставі **Е. Рабінович.**

Диригент — зав. муз. частиною, композитор **М. Каневський.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Шпак, поміщик — **Є. Бондаренко,** лауреат Сталінської премії. Фенна Степанівна, його дружина—**Л. Криницька,** засл. арт. УРСР; **Н. Лихо.** Присінька, їхня дочка—**П. Куманченко,** засл. арт. УРСР; **О. Валуєва.** Скворцов, капітан — **С. Кошачевський, І. Костюченко.** Шельменко, його денщик—**М. Покотило,** засл. арт. УРСР. Опецьковський, приїжджий поміщик—**С. Верхацький, О. Немзер, Г. Сичук.** Аграфена Семенівна, його дружина — **І. Стешенко, Ю. Фоміна.** Евжені, їх дочка — **Н. Герасімова, А. Калішевська.** Лопуцьковський, жених, поміщик — **М. Савченко.** Мотря, покоївка Шпаків—**Ю. Фоміна, А. Калішевська, Р. Кіріна,** Поміщик — **М. Микитенко, В. Лавров.** Його дружина — **О. Тимофієнко.** Гусар — **Г. Снегірьов.** Його дама—**Р. Кіріна.**

Виставу ведуть—**Д. Бабенко, Р. Хмара.**
Дія відбувається на Україні року 1835.

ГОТУЄТЬСЯ ДО ПОСТАВИ:

Ол. КОРНІЙЧУК,
лауреат Сталінської премії.

МАКАР ДІБРОВА

П'єса на 3 дії, 4 картини.

Постава лауреата Сталінських премій, нар. арт. СРСР **М. Крушельницького.**

ТЕАТР МУЗКОМЕДІЇ

21, 22, 24 (ранок і вечір), 29, 30 жовтня

Тридцятиріччю ВЛКСМ присвячується

М. Блантер і Б. Александров.

„НА НАШОМУ БЕРЕЗІ"

Музкомедія на 3 дії

Текст **В. Тіпота і В. Квасніцького.**

Переклад **Г. Плоткіна.**

Постава головного режисера театру **І. Радомиського.**

Диригент — **М. Хайкін.**
Художник — **С. Йоффе.**
Балетмейстер — **В. Нікітін.**

ДІЙОВІ ОСОБИ ТА ВИКОНАВЦІ:

Ігор Новіков — **П. Павлусенко, О. Федосов, А. Зуб.** Ася Тройніна — **К. Великосельська, А. Лундишова.** Сіма Вакуленко—**Н. Аннікова, З. Мізіненко.** Таня—**М. Вербіцька, О. Байдак.** Федір Григорович Савчук—**Д. Волков, К. Передерніков.** Марія Петрівна—**А. Алмазова, Л. Міцнер, А. Коваленко.** Єльцов—**А. Мармур, О. Райданов.** Мальцев—засл. арт. УзРСР **Д. Пономаренко, К. Райданов.** Пономарьов—**А. Аркін, І. Білощенко.** Бірченко—**В. Андреєв, С. Грицюк.** Костя — **Г. Рибалкін.** Федорчук — **М. Гавриленко.** Беліков—**С. Бондаренко.** Лейтенант—**В. Фоменко.** Комендант—**М. Коваль, О. Ткаченко.**

В балеті беруть участь: **В. Балацький, О. Борисова, А. Венгеров, Е. Коновальчик, А. Лашкевич, В. Лісновська, Л. Лебеденко, В. Семенов, Б. Хільченко** та ансамбль балету.

КОМСОМОЛОВІ—30 РОКІВ

Тридцять років тому в грізний час іноземної воєнної інтервенції і громадянської війни в Москві відкрився І з'їзд Спілок робітничої й селянської молоді. Цей знаменний день увійшов у історію як день народження славного ленінсько-сталінського комсомолу.

Комсомол створений і випестуваний великою партією Леніна—Сталіна. Він завжди був і є її вірним і відданим помічником, її бойовим резервом. Вся тридцятирічна історія Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді нерозривно зв'язана з історією партії більшовиків, з її героїчною боротьбою за утвердження і зміцнення Радянської держави, за свободу, щастя і незалежність радянського народу.

В роки громадянської війни з білогвардійцями і інтервентами тисячі молодих героїв-комсомольців вкрили себе невмирущою славою. Величезні заслуги ленінсько-сталінського комсомолу перед Батьківщиною в роки Великої Вітчизняної війни. Ніколи не забуде наш народ неперевершених своїм героїзмом подвигів вихованців комсомолу Зої Космодем'янської і Лялі Убийвовк, Олександра Матросова і Миколи Гастелло, безстрашних героїв Краснодона і багатьох інших мужніх патріотів, що віддали своє життя за Вітчизну. В боях з німецько-фашистськими загарбниками комсомольці-фронтовики і партизани проявили безприкладну відвагу, мужність і справжній масовий героїзм.

З величезним ентузіазмом комсомольці, радянська молодь разом з усім народом включились після переможного завершення війни в боротьбу за виконання першої післявоєнної сталінської п'ятирічки. 30-річчя ВЛКСМ юнаки і дівчата нашої країни зустрічають великими перемогами в промисловості, сільському господарстві, на науковому і культурному фронті.

З визначними успіхами зустрічають славний ювілей комсомолу і молоді митці театрів нашого міста.

В спектаклі театру ім. Шевченка „Молода Гвардія" завоювали любов широких мас глядача за добре створені образи молодогвардійців Краснодону актори-комсомольці Я. Браславський (Стахович), Г. Снегірьов (Ваня Земнухов), В. Краміч (Майя Пегліванова). Прекрасний образ старшого техніка-лейтенанта Галинки Шовкопряд в спектаклі „Генерал Ватутін" і Сіми в п'єсі „Старі друзі" створила комсомолка, депутат Дзержинської райради Р. Кіріна. Добре грає роль ад'ютанта генерала Ватутіна і Льоши в „Старих друзях" комсомолець М. Микитенко. Комсомольці В. Лобко, А. Троян, Ф. Хрипко, Я. Ліфшиць з успіхом виконують епізодичні ролі в таких спектаклях як „Закон честі", „Ярослав Мудрий", „Генерал Ватутін" та ін.

Значні успіхи має студентка-комсомолка оперної студії Консерваторії М. Гомільянова. Можна було б навести ще багато імен талановитої молоді, що вчиться в учбових театральних закладах або працює вже на сцені наших театрів, або бере активну участь в художній самодіяльності наших Палаців культури і клубів.

Оволодіваючи марксистсько-ленінською наукою, невпинно підвищуючи свій ідейно-політичний рівень і свою мистецьку кваліфікацію, молоді театральні кадри успішно борються разом з старшим поколінням за дальший розвиток і розквіт радянського мистецтва.

Обов'язок партійних, профспілкових і комсомольських організацій мистецьких закладів повсякденно допомагати їм, бо „молодь—наше майбутнє, наша надія, товариші. Молодь повинна заступити нас, стариків. Вона повинна донести наш прапор до переможного кінця" (Сталін).

ГІДНО ЗУСТРІНЕМО СЛАВНИЙ ЮВІЛЕЙ

Театральна громадськість разом з усіма трудящими нашого міста готується гідно відзначити 50-річчя Московського Художнього Академічного театру СРСР імені М. Горького.

Харківська філія Українського Театрального Товариства намітила широку програму підготовки і проведення славного ювілею.

Протягом останньої декади жовтня в усіх Палацах культури і крупніших клубах міста, в госпіталі для інвалідів Вітчизняної війни, в деяких колгоспах приміської смуги будуть організовані і проведені ювілейні вечори, присвячені 50-річчю МХАТ. На цих вечорах кращі мистецтвознавці і критики виступлять з доповідями про творчий шлях славного театру, про вплив передового російського мистецтва на українське мистецтво, про світове значення МХАТ.

Кожний вечір закінчуватиметься художньою частиною, в якій у виконанні студентів Харківського театрального інституту будуть показані фрагменти з п'єси Чехова „Чайка" і драматургічних творів Горького „Враги", „На дне".

В усіх театрах перед початком вистави з коротким словом про МХАТ виступатимуть актори, режисери та інші працівники театрального мистецтва.

Короткі доповіді про МХАТ будуть організовані і в кінотеатрах перед початком сеансів.

27 жовтня в приміщенні театру опери та балету (Римарська, 21) відбудеться врочиста сесія, присвячена знаменній даті. В сесії візьмуть участь представники партійних, радянських, профспілкових, наукових та інших громадських організацій, а також представники Радянської Армії.

Вступне слово скаже лауреат Сталінської премії, народний артист СРСР І. О. Мар'яненко.

Учасники сесії прослухають доповідь на тему: „МХАТ — гордість радянського мистецтва".

В художній частині ювілейної сесії відбудеться великий концерт симфонічного оркестру Харківської філармонії за участю нар. арт. УРСР І. Бронзова, лауреата Всесоюзного конкурсу майстрів естради С. Мостової та інших кращих вокалістів міста.

Після концерту у виконанні артистів Українського академічного драматичного театру ім. Шевченка будуть показані фрагменти з п'єс Островського „Гроза" та „Вовки і вівці" і сцена з 4-ої картини п'єси „Молода гвардія".

В приміщеннях театру опери та балету, театру ім. Шевченка та музкомедії будуть організовані фото-виставки з матеріалів про історію і значення МХАТ, портретів його організаторів і керівників — К. С. Станіславського і В. І. Немировича-Данченка та видатних акторів театру, а також фотознімків з кращих постановок.

Відповідальний редактор Л. ЯКИМЧУК.
Видає Харківська філія „Українського театрального товариства"

БЦ 13852. Друкарня „Мистецтво", Харків, Пушкінська, 44. Зам. 793. Тираж 1500.

Ціна 2 крб.

Харківська філія Українського Театрального Товариства
та Облвідділ в справах мистецтв

СЕРЕДА
27
жовтня 1948 р.
Приміщення театру
Опери та Балету

Початок о 8 год. веч.

УРОЧИСТА СЕСІЯ

ХАРКІВСЬКОЇ ФІЛІЇ УКРАЇНСЬКОГО ТЕАТРАЛЬНОГО ТОВАРИСТВА

присвячена

50-річному ЮВІЛЕЮ МХАТ СРСР ім. ГОРЬКОГО

1. Вступне слово лауреата Сталінської премії народного артиста Союзу РСР І. О. МАР'ЯНЕНКА.

2. Доповідь: „МХАТ—гордість радянського мистецтва".

Доповідач—тов. В. Т. БУКВІН.

3. Художня частина.

Дежурний член УТТ — заслужений артист УРСР В. Г. БУДНЕВИЧ.